

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Güvercinler ve Mabet - Yasin MORTAŞ

Yıl 2 Sayı 18 Ağustos 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi

Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B

Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 18 (Ağustos 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

NAZLI HÜLYA - Şiir	
Mehmet OSMANOĞLU	3
YAZMA SANCILARI - Deneme	
Mehmet BİNBOĞA	4
SEVGİ ÇİÇEKLERİ - Şiir	
Turgay ÇİTÇİ	5
DÜLGER - Şiir	
Halil CİN	5
ÖLÜMÜN İZİ - Şiir	
Muhammed KORKMAZ	6
SON KURŞUN - Şiir	
Mehmet Şirin AYDEMİR	6
GURBETTE BAYRAM - Şiir	
Faik KUMRU	7
KÜÇÜREK ÖYKÜLER - Öykü	
İlker GÜLBAHAR	8
YAĞMURDU DÖKÜLEN - Şiir	
Mustafa IŞIK	9
ELİNA - Şiir	
Sanem EREN	9
KARA BAHTIM - Şiir	
Ahmet Süreyya DURNA	10
ŞAH BEYİTLER - Şiir	
Mustafa GÜL	10
HUZUR YA DA ORTA YAŞ GÜNCEŞİ - Günce	
Gülçin Yağmur AKBULUT	11
YÂR HASRETİ - Şiir	
Ramazan DEMİRTAŞ	12
KADER AĞLADI - Şiir	
Ayfer YILDIZ	12
SİYAH BEYAZ YAZ GÜNLERİ - Deneme	
Mehmet MORTAŞ	13
MACANDO'NUN ÖLÜMÜ - Şiir	
Rıdvan YILDIZ	14
SESSİZ İMTİHAN - Şiir	
Mehmet Şirin YÜN	14
BİLMİYORSAN - Şiir	
Adem YAZAR	15
KÜÇÜREK ÖYKÜLER - Öykü	
Murat KAPKINER	16
CAHİL İLE BİLGE - Şiir	
Murat TÜRKCAN	17
BÜYÜMEZ ÇOCUKLAR FİLİSTİNDE - Şiir	
Kemal BAYRAKÇI	17
AKLA ZİYAN - Şiir	
Ziya NURDAN	18
ESİR RUHLAR - Şiir	
Ferhat NİTİN	18
BİR KÖREBE OYUNU - Şiir	
Burhan Kazım ÇALIK	19
ŞİİR GİBİ BİR KIŞ - Şiir	
Enes GÜRBÜZ	20
ALBÜM - Şiir	
Davut GÜNER	22
SONSUZLUK DİLEKÇESİ - Şiir	
Muhammet Baran ASLAN	22
KİTAPLIK / ŞİİRLERDE BUL BENİ - İnceleme -Tanıtım	
Suat SÜREYYA	23
BUGÜN AYASOFYA - Şiir	
Haşim KALENDER	24

NAZLI HÜLYA

mahzun semalarında bir muştı yankılandı
nalan olan bülbüller şâdân oldu bir sabah
bin beşbüz yıllık mabed bir mehtaba uyandı
çölleşen yüreklerde sürgün verdi inşirah

ne vakittir hüznler göklerini sarmıştı
bir mühr-ü hacâletle sürgülüydü kapısı
güneş kırgın, âfâk-ı İstanbul kararmıştı
matemliydi Fatih'in mukaddes hatırası

sisliydi kirpikleri, bakışları nemliydi
fethin asil izleri silinmişti yüzünden
hicrânla örselenmiş müminler elemliydi
bir asırdır boynunu bükülmüş gördüğünden

yoldaşıydı bir zaman heybetli sultanahmet
lâkin o da çaresiz kahrıyla bekliyordu
ne zaman yağacaktı bu gam çölüne rahmet
ve yüklenmiş bir bulut gelip üstünde durdu

indirdi öbek öbek kutlu damlalarını
taş duvarlara sinmiş kasveti temizledi
selamlarken yeryüzü ikinci baharını
bu görkemli vuslatı gök ehli de izledi

bir nefhada kurtuldu paslı zincirlerinden
boğazına sarılmış ilmeği söküp attı
arş titredi hû ile, arz oynadı yerinden
işte bu on yıllardır beklenen o şafaktı

artık ne gam ne matem ebedi bayramdır bu
nicedir düş buğusu gözlerimizde tüten
görklü torunlarından fatih'e selamdır bu
türk'ün ayak sesiyle tüm cihanı titreten

dirilsin ervah-ı ced tekbirlerle kabrinden
kanatlansın yıllardır sürünen nazlı hülya
yayılsın ezanları suskun kubbelerinden
sonsuzluğa çağırsın bizleri ayasofya

YAZMA SANCILARI

Sürekli mükemmeli arayıp şiirlerini, yazılarını yayımlamaktan çekinen kimi şair ve yazar adaylarının dramı; doktorları, mühendisleri beğenmeyip evde kalan kızlara benziyor. İnsan, yaş aldıkça çok daha iyi şeyler yazabileceği hayaliyle yazma macerasını erteledikçe, gün geliyor o baştaki vasatını bile koruyamadığının ayırdına varıyor. Yaşlanan beynin sözcükleri hatırlayamaması da bütün bunların üzerine tüy dikeyor. Olgun yaştaki bir yazın heveslisi, gençlik yıllarına göre belki çok daha fazla kitap okuyor, bilgi ve görgüsünü artırıyor ama okudukça da aslında ne kadar cahil kaldığını anlayıp gençliğinde okuması gereken yüzlerce dev eserden oluşan o görklü dağı aşma kudretini bulamıyor kendisinde. Bu durumda bir yol ayrımına geliyor ve o ölümcül tirat dökülüyor dudaklarından:

“To be or not to be
That’s question...”

Yazın heveslilerinin birçoğunun yazı macerası bu yüzden başlamadan bitiyor. Bazıları ise inatla “Tekkeyi bekleyen çorbayı içer.” mantığıyla ve sonsuz bir çıdamla tutkusunu yaşama geçirmek için direniyor, her gün ve kendisini yargılamadan yazıyor. Ateşin menşesine inen ateşbazların akkor kömür üzerinde korkusuzca yürüdüğü gibi, gözü pek ve çalışkan şair-yazar adayı da olası aşağılanmaları, fütursuz eleştirileri göze alıp yazının ruhuna ulaşıyor ve önünde sonunda muradına eriyor.

Edebiyat öğretmenlerinden çok büyük şair, yazar çıkmamasındaki ironi de bu galiba:

Onlarda yanlışları, hataları kabullenecek cahil cesareti yok. İyi şiirlere, metinlere aşına olan edebiyatçılar; yazdıkları şiirlerde, metinlerde sürekli kusur buluyor. Çünkü onlar, yıllarca yaptıkları derslerde kalemi kavi nice öğrencinin benzer kompozisyonlar yazdığını biliyor. Edebiyat öğretmenlerine dikkat edin; pek azı şiirle,

yazıyla içli dışlıdır. Çünkü sürekli bir imtihana tutulmaktan çekinir çoğu.

Oysa yazmak da öğrenilen bir şey; bilginin kalıcılığı da sürekli egzersiz gerektirir. Başka meslek erbabı kim-selerin, yabancısı oldukları bu bağa destursuz girip çoğu zaman yanlış binalar kurması, körün taşı gibi bazen hedefi on ikiden vuruyor ve bu sapmalar ona özgün bir üslup kazandırıyor.

Bu durumu en iyi örnekleyen benzetme de şu galiba: Arabayı trafik kurallarına göre dosdoğru kullanan, hız limitine uyan bir sürücünün hızla akan trafiği aksatması gibi, kurallara uyan edebiyatçılar da aşına sözcüklerle ve kurdukları her kitabî cümle ve dizeyle şairanelikten

kurtulamayıp yazının trafiğini aksatıyor.

Bir başka örnek de musikiden verelim: Udu notasıyla öğrenmek için Halk Eğitim kursuna başlamıştım. Ud seviyemizi göstermek için bir iki parçayı gayet düzgün çalınca hoca; “Öğretmenim ben size nota öğretemem, öğrenseniz bile o nota bilgisinin size

bir faydası olmaz. Bize eline ilk defa ut almış adam gerek.” demişti. Bazen bilmemek, bilmekten daha yaratıcı olabiliyor.

Hâsılı; kimi münferit başarılı edebiyatçı-şair ve yazarları saymazsak, şiir ve yazı alanında edebiyat ilminin sanatçı olmaya yetmediğini görüyoruz. Bizim farkına varmakta önemsemediğimiz nokta, edebiyatın hem bir bilim dalı hem de sanat olması gerçeğidir. Birincisi için yaratıcılığa çok fazla ihtiyaç yokken; ikincisi, yani sanat için o tanrısal yeti yazın sanatının olmazsa olmazıdır, diye düşünüyorum.

Muhammed KORKMAZ

Mehmet Şirin AYDEMİR

ÖLÜMÜN İZİ

annem
toprak gözlü bir bahçıvandır
vicdanı gül bahçesi
elleri sevgi tohumları eker
dokunduğu her yer bülbüllerin gözyaşı

şairleri ilştirir yakasına
harf harf imgeler taşır bakışları
nehirler sular gözbebeklerini

mevsimler
biçer ördüğü günlerden
baharı sevinç sonbaharı hüzün kokusu
kışı tebessümü ısıtır

dudakları
taşır ölümün izini
annemin şafak renkli yarasından
sızar gökyüzü

SON KURŞUN

gözlerimin sarnıçlarında
buzul bir mevsimdir hayat

ölüm kalım oyununda
bahtıma düşen son kurşun
kıymık kıymık batır
ruhuma hicaz makamındaki
namesi, güz yelinin
bir ben var usumun labirentinde
benliğini arayan

esrik kavimler sürgünü
paslı zincirlerinden çözerim
her akşam uzak limanların
tenha gemisini
vurur denize hareminden
göğün, mehtabın mührü
bir bir düşürür kanat çırpışları
takvimden s/olgun yaprakları
göçebe kuşların,
yılanmış yıldırgan ömrümün
tozlu yokuşlarına

yaşlanır zam/an, kışlanır mevsim
şimdi hangi yüreğin yamaçlarına
sermeliyim mihmanı olduğum
dünyanın, eski esvabımı
hangi anahtar açar
eşiğinde yorulduğum
bedestenin güne bakan kapısını

GURBETTE BAYRAM

Simalarda tebessüm kutlu zaman dilimi,
Mübarek bir hava ki kucaklıyor iklimi.
Gök kubbede bereket çisil çisil yağmakta,
Şu gamlı yüreğime bir başka gün doğmakta.
Neşe sevinç bir bütün yüzlerde gülümseme,
Birleşen şu ellerden pay düşer mi hisseme.
Aciz garip bir kulum kervan geçmez illerde,
Acep ismim kaldı mı dost bildiğim dillerde.
Yüreğime sonsuzluk yazmış ikametgâhı,
Dilimde virdi zeban söylüyor Bismillâh'ı.

El açılır semaya zikir çeker davudî,
Gönül çifte kanatlı arşa çıkar amudî.
Beden nura gark olmuş ruh ki pervaz eylemiş,
Atılmış cümle kirler cismi beyaz eylemiş.
Velve almış göğü deliğe girmiş necva,
Gönülleri mest etmiş bu uğurlu muhteva.
Yaşlı gözler afakta bir fecir beklemekte,
Küçük yavru gibi ufka emeklemekte.
Dingin başlar secdede tazim eder Allah'ı,
Teşrif etmiş mabede asırların ervahı.

Bir hüznün sağanağı yüreğime yağıyor,
Gözümdeki yaşlarım asumana ağıyor.
Kalbim kuşlar misali uçtukça uçuyor,
Efkârın ummanına yine yelken açıyor.
Anamın mis kokusu etrafımı kaplıyor,
Hasretlik hançerini tam kalbime saplıyor.
Dizine sarıldığım günler daim aklımda,
Anılar uyanmakta son demin son faslında.
Derdim bana dert oldu anında tuttu âhı,
Mülkümü talan etti harab eyledi câhı.

Gam yükünde ezildim keder çöktü aniden,
Eridim damla damla yüz çevirdim faniden.
Gurbetin gurbetinde senelerce yaşadım,
Yazın kor sıcağında ateşlerde üşüdüm.
Bir dost eli sarmadı hep boşa düştü elim,
Lügatin denizinde lâl oldu bülbül dilim.
Kapıda kaldı gözüm bir tık sesi duymadım,
Yanıma saranları döner diye saymadım.
Gözümle gönlüm toktur yol eylemez tamahı,
Kaderi yaşıyorken dilim bilmez eyvâhı.

Yalnızlık bazen ilaç bazen de bir yaraymış,
Öyle bir uzaklık ki kapanmaz bir araymış.
Otuz sene devrildi beni de peşi sıra,
Ne çabuk geçti yıllar, nasıl bitti, ne ara!
Ah ederek ağladım, alev alev tükendim.
Külüm oldu savrulan zerre zerre üflendim.
Hem yetim hem de öksüz kalmışım bir başıma,
Sanki hiç büyümедim ah girdim bin yaşıma.
Karaları bağladım sırdaş bildim siyahı,
Sonsuz bir Nur'da buldum selâmeti felâhı.

Özlemin gölgesinde buz kesiyor bedenim,
Her günüm tasa dolu hiç yok iken nedenim.
Eski günler içimde saplı bir bıçak gibi
Ne zaman elim değse ıztıraptır nasibi.
Eşim dostum akrabam savrulup gitmiş hepsi,
Mesafeler artıyor böyle miydi öncesi?
Ellerimi uzatsam varıyorum seraba,
Bir toz zerresi gibi karışırım türaba.
Teslimi silah ettim düştü gönül cenahı,
Hâletirûhiyyemin yok tarifi izahı.

Eski evime gitmek, eşğine yüz sürmek,
Kabilse Naz Ana'mın gül ağacını görmek.
Yanık sesli babamın sekisinde oturmak,
Uzun hava türküde yetim kalbi doyurmak.
Yemyeşil bahçesini seyre dalıp dinlemek,
Şimdi boş viranede inim inim inlemek.
Ana baba mevsimi yazı geçti güz kaldı,
Horantamız dağıldı ferdin ferda azaldı.
İbadet neşvesiydi kudsi baba dergâhı,
Muhabbeti sohbeti dağıtırdı günahı.

Sönmüş baba ocağı tütmez olmuş bacası,
Kapısı zırzalanmış paslı demir kancası.
Gözümde hatıralar tutulmamış güncesi,
Duman tüter başımda gündüzün her gecesini.
Anamın pembe gülü solmuş taze goncası,
Bir yâd-ı cemil kaldı bir anamın ricası.
Babamın duasına her daim mazhar oldum,
Sıcak tebessümünde kış iken bahar oldum.
Eskimeyen eskiler kesmez selâm sabahı,
Eller öptüm hayalen ulvî bayram sabâhı.

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

I-ÜÇ LİRA YİRMİ BEŞ KURUŞ

Utandım. Böyle düşündüğüm için, akliselim muhake-me edemediğim için kendimden çok utandım.

Kasada, hemen önümdeydiler. İki kişiydiler. Onların önünde bir müşteri daha...

Yakıcı, eritici, mahvedici bir azabın içine düşeceğimi bilemedim.

Sıra onlara geldi. On iki on üç yaşlarında iki erkek çocuk. Sözcükleri ürkek, nidaları çekingen, bakışları derin ve bulanık, endişeli ve elgin. Belli ki bir endişenin içinde-ler.

Biraz esmer olanı, iki çikolata, iki Eti Puf ve iki minik şekeri kasiyerin önüne koydu.

Ruhum kaç gündür mengene ile sıkıştırılıyor, acısını bilemezsiniz.

Kasiyer, barkodları okuttu. Kısa boylu olan beş lira çıkardı, parayı uzattı. Kasiyer, paraya baktı, bu yetmez, dedi. Paraları o kadarmış. Cüzdanımı yokladım, sonra ellerim cebime gitti. Geçmişim; baharat karışımı, damak lezzeti-me festival verdiren pizzayı yerkenki bir filmimin fragmanını koydu göz perdelerime. Abartmıyorum. Varoşlardan geldiği her halinden belli olan bir çocuk benim pizza yememi izliyordu fragmanda. Dayanamadım pizzanın iki kalıbını peçeteye sardım, götürüp çocuğa verdim. Hiç beklemediğim bir şey oldu. Çocuk pizzayı aldı, yemeye başladı. Şımarık ve küstah bakışlarla “Senin iyi niyetini, insancılığını, vicdanını nasıl da kullandım ama... Hahhah haaa! Enayi seni...” der gibi baktı suratıma. İşte o zaman ellerim cebimden çıktı. “Bana ne!” dedim içimden. “Bana ne!” Demez olaydım. İçim dışıma dar geliyor.

Çocuklardan biri, Eti Puf’u iade etti. Kasiyer, paranız hâlâ yetmez, dedi. Şekerin ve çikolatanın birini de bıraktılar. Pişmanım, üzgünüm ama iş iştenden geçti. Ben böyle maddeci, ben böyle acımasız, ben böyle insafsız, ben böyle merhametsiz, ben böyle insanlık dışı, ben böyle duyarsız, ben böyle dünyacı, ben böyle ahiretini düşünmeyen, ben böyle hasis degildim.

Alışverişlerini bitirdiler. Ellerinde bir şeker, bir Eti Puf, bir çikolata ile gittiler; nefislerini Eti Puf’ta, şekerde ve çikolatada bırakıp gittiler. Marketten, arkalarına bile bakmadan ezile büzüle çıkıp gittiler. İki kişi, üç çeşit nevaleyi nasıl paylaşacaktı? Toru topu üç lira yirmi beş kuruş... Onların eksik kalan paralarını tamamlayamaz mıydım? Hayır niyetine, çocukları sevindirmek adına, iyilik uğruna. Elbette tamamlayabilirdim, tamamlamadım. Nefret ediyorum kendime yaşamaktan, çıkarıcı düşünmekten, paraya güvenmekten, maddeye inanmaktan.

O çocukların rüyalarına gireceğini, uykularımı alt üst edeceğini nasıl da akıl edemedim?

Acele bir işim mi vardı? Hayır! Belki cebimde yeterince para yoktu ama kendi alacaklarımı bırakıp o çocukların kasiyere iade ettikleri üç parça aperitifi satın alıp arkalarından yetişemez miydim? “Alın bunları, afiyetle yiyin”, diye-mez miydim? Demedim. İki yüz metre yürüyüp matikten yeterince para çekip kendi alışverişimi yapamaz mıydım? Yapmadım. İçine tüküreyim lanet olası vicdanımın! Çok pişmanım... Çook!

II-PARAMEDİK EPİLOG

Salonun tam orasında boylu boyunca uzanmış, sırtüstü yatıyordu. Yaşı epey ileriye sanırım. Hemen yanına çö-meldim. Sağ elini, elime aldım. İki parmağımı bileğindeki damar çıkıntısına bastırdım. Nabız yok, emin olmak istedim. Başparmağımı ve işaret parmağımı gırtlığının iki yanına koydum.

Yok, nabız yok!

Kalp masajı yapıyorum, sonra şoklama.

Yok, cevap yok!

Kadın anladı. Belli ki yerde yatan eşi. Salondan çıktı, odalardan birine girdi. Bir bıçak ve kemer enliliğinde bir kumaşla parçasıyla - katlanmış bir yazma da olabilir - salona döndü. Kocasının çenesini bağladı, bıçağı karnına koydu.

Olduğum yerde doğruldum, iki avucumu da açtım. Birinde gözyaşı vardı, diğerinde hıçkırık. Odadakilere, “Bunlardan istediğinizi alabilirsiniz.” dedim.

Kimi gözyaşını tercih etti kimi hıçkırığı. Salondan çıkarken hıçkırığın bütün odalara yayıldığını, gözyaşlarının ise görünmediğini fark ettim. En acısı da buydu zaten: Gözyaşının insanın içine akması.

III-SUSKU

Yirmi sekiz yıl önce bir topun ardından alınlarında boncuk boncuk terle koşturan iki eski dosttan kısa boylusu; “İlyas’ı hatırlıyor musun? Kâğıttan gemi yapar, yüzdürürdük hani! Geçtiğimiz ekim ayında incitmebeniye yenilmiş, duymuş muydun?” deyince; beraber ağlayıp beraber gülen, eğitimlerinden dolayı ayrı şehirlere gitmek zorunda kalıp yalnızca yaz tatillerinde görüşme imkânı bulan, insanlığa fayda sağlamada aynı ideale sahip bu iki dosttan uzun boylu ve ablak yüzlü olanın avucundaki mutluluk bilyeleri, yüzündeki sevinç saklambacı suya döküldü.

Hüzün, kâğıt gemilerden birini daha suya batırdı. Sustular...

“Umarsızlığın insanı susturan bir yanı vardı.”

Mustafa IŞIK

Sanem EREN

YAĞMURDU DÖKÜLEN

ELİNA

çarpışarak çekildi bulutlar
kederi al / dal sevdalı göğ
endam aynası oldular

vakit nisan, dağlar hüznü
uzaktı beklenen turnalar

öpülmekten incinse de gök
teneşire durdu bedenim
yummaya gelsin âşıklar

yorgun eskiler taralı saçımı
barınak kılabilir yalnızlığına
çiy tanesini süpüren rüzgâr

gamzene sacid ırmaklar
yolu yalnız bekler ağaçlar
menzilini unutmuş yollar

dalgın ve telaşlı müezzin sesi
su şırıltısı, yaprağın hışırtısı
bahar yetimi kardelenler

burçlara, kapıya, taş duvara
yakışacak bu soğuk yüz benim

bu sus'luk yeter, gidebiliriz
ağlasın halime garip musalla
göğ ulasın adımı minareler

aşka inanmayanlara
gözlerini anlatmak gerek
sonra başak başak saçlarını
nasıl sever insan seni ilmek ilmek

sen ne vakit giydin
o çiçekli aşk elbisesini
ne vakit topladın gülüşüne
tüm çocukluk düşlerini
ahh elina gamzelerin
gönüllü intihar sebebi..

yatırmalı insan yüzünü senin avuçlarına
bırakmalı ne varsa gerisi
unutmalı çocuk olmalı
en baştan sesinin sevincinde
toplamalı dudaklarının kıyısından
nar tanelerini
sonra ölmeli
ve gömülmeli kirpiklerinin dibine
yarın olmaz
mümkün değil Elina
hemen şimdi

ahh kadın
hüzün gül olmuş saçlarının arasına
bereketli topraklar doğurmuş seni
can suyun aşktan
baharlar yüklenmiş narin beden
kaç kulaç denizin
söyle kaç kez açsam kollarımı
sana gelirim

bitmez bu gece bitmez elina
seni düşününce
dumanlı dağlarda
sayha sayha ağlarken buluyorum kendimi
büyüdüğün toprak oluyorum
sana bulanıyorum
gel elina anka'ya özenme
ben taş değilim ki
dayanamıyorum

KARA BAHTIM

Dumura uğramış körpe dimağı,
Serap da “su” diye dili damağı,
Kuruyup kavrulan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Günücü dostların göz darbesiyle
Baltadan beş beter söz darbesiyle
Çam gibi devrilen o bahtı kara,
Benim, benden başkaları değildir.

Günahkâr bir asrın yükü boynunda,
Müzmin ağrıların küflü koynunda,
Kıvranan, kıvrılan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Hayır! Bu olamaz insanlık hâli,
Yolgeçen hanında kazık misali,
Ha bire sivrilen o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Yağmursuz havada sele kapılan,
Yaprak oynamadan yele kapılan,
Zamansız savrulan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Çekeceği varmış çıkası canın,
Baskısı altında kahpe dünyanın,
Pestile çevrilen o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

ŞAH BEYİTLER

Cimriden talep edip basma hiç damarına
Cebinde akrep vardır, dokunma tomarına

Cömerdi geçemezsin çalışsan zararına
O hep hayırlar yapar, bakmaz asla kârına

Tevekküllü bir mümin güvenmez ki varına
Düşünmez acep nölur, Allah kefil yarına

Akil olanın hali uygundur kararına
Bu günün işlerini bırakmaz hiç yarına

Tamah olan göz diker ambardaki darına
Kendisi bakmaz boş mu, dolu mu ambarına

Güzel söz söyleyenin bakılır asarına
Yanlışsa ehemmiyet verilmez ısrarına

Meyledip kanma halkın gıptayla nazarına
Hiçbir dünyalık gelmez seninle mezarına

Övgü dolu sözlerin aldanma miktarına
Önce mihenge vurup al gönül kantarına

Her zaman şükür eyle olduğu kadarına
Geçici heveslerin kapılma rüzgârına

Hamdi, vakıf olursan esbabın esrarına
Birer vesile olur kalbin intişarına

HUZUR YA DA ORTA YAŞ GÜNCEŞİ

14 Haziran 2017

Dinginliğine ermiş hayatımın yaprakları, dolaştığım gül bahçesinde dinleniyordu. Gençliğin silüeti, gökyüzünün ekranından tebessüme dururken temkinli ve kendinden emin bir yaşlılık, “Merhaba Dilbeste! Hoş geldin.” diye karşılıyor, ömür bahçesinin başköşesinde yer gösteriyordu bana. Ne de güzel bir huzur, fırtınalı bir gencelme döneminden sonra, erdemli bir olgunluğun kolları arasında soluklanmak.

Yürümeye henüz başlamış olan bir bebeğin yabanıl hamleleriyle yorulurken, ergin bir çınarın altında rüzgârın serinliğiyle dinlenmek bambaşka bir zevk veriyor.

Akşam çayını yudumlarken gün batımını huşu içinde seyre dalıyorum. Kırılmaçlıkların danslarını izleyerek uyanıyorum güneşli sabahlara.

Buruşmuş tenimin atlasına, varsın eskisi gibi gülümsemesin aynalar. Öykü kitaplarını okurken kalın camlı bir çerçeve geçmiş olsun gözlerimin merkezine. İçime bağırdayım yıllar, yalnız bir dağın eteklerinde senelerin tenhaliğini yaşıyor. Suyun akışındaki sadelikle iniyor şafak, pence-remmin pervazına.

Kararsızlığını yaşamıyorum mavi ya da kırmızı elbise giymenin. Duru, gösterişsiz bir kıyafetle çıkıyorum evden. Siyah zeytin ve örgü peyniri almak için marketin yollarına düşüyorum. Belki önceden olduğu kadar hızlı yürüyemiyorum. Lakin ne büyük bir mutluluk ki kuşların dilini öğreniyor, kaldırım taşlarını usul usul adımlarken çiçeklerin selamını alıyorum.

Bir değirmenin buğdayı öğütmesini izliyor, örümceğin ağlarını örmesine dalıyorum. Taşkın bir ırmağın akağıyla dertleşiyor, limandan kalkan yolcu gemilerine el sallıyorum. Kış günleri ekmek ısıtıyorum sobanın üzerinde. Pencereimin pervazına dökülen yaprakları seyre dalıp uzun uzun şiirler yazıyorum tabiat anaya.

Semt pazarına gidiyorum. Soğan ve patates alırken kalıcı dostluklar kuruyorum satıcılarla. Daha sık hastalanı-

yorum ama naneli limon içmenin ilaçlardan daha faydalı olduğunu öğretiyorum. Gençliğimde yaptığım birçok hatayı yapmıyorum. Erken karar vermiyor, hayatımı yaşarken aceleci davranmıyorum mesela. Öfkelenen bir insana, önyargıyla yaklaşmak yerine, sinirlenmesinin sebeplerini ortadan kaldırmaya özen gösteriyorum.

İyisiyle, kötüsüyle seviyorum artık insanları. Daha sağlıklı duygudaşlık kuruyor; ben de dâhil kimsenin hatasız olmadığını, hatasız kul arayanın dostsuz kalacağını iyi biliyorum. Çocuklara balon almanın sevincini yaşıyor, sokak hayvanlarını doyurmanın hazzını hissediyorum.

Bir zamanlar sesinden bıktığım telefonun dört gözle çalmasını bekliyorum. Evimin yamacında bulunan tren istasyonuna gidiyor, vagonların raylardan çılgık çılgıca kayışını izliyorum. Hasretle sarılan sevgililerin gözle-

rindeki menevişli ışıkları yakalıyorum.

Elbette romatizmalarım daha çok azıyor ve daha çabuk yoruluyorum bulaşıkları yıkarken. Fakat yorulunca dinlenecek vaktim olduğunu biliyor, küçük soğuk algınlıklarında yaşamanın ne büyük bir servet olduğunu daha iyi anlıyorum.

Gençliğimde heder ettiğim zamanımın her dirhemini hücrelerimde hissederek yaşıyorum. Mademki ölüme gittikçe yaklaşıyorum, aldığım her nefesi ciğerlerimin en kuytu köşelerine çekmeliyim. Hayatın kahriyle da saadetiyle de çok güzel olduğunu, toprağın üstünün altından daha güneşli olduğunu bildiğimden kalan vaktimi ayakta geçirmeye çalışıyorum. Daha az uyuyarak dünyanın bütün güzelliklerini usulca solumaya çalışıyorum.

YÂR HASRETİ

Hasretinle yanarım, beklediğin bilirim.
Karlı dağdan bulutlar kalktığında ordayım.
Deli gönül şahlandı, mahmuzlarım gelirim.
Çağlayan'dan kar suyu aktığında ordayım.

Kuzusunu arayan anaların misali,
Beter geldi ölümden ayrılığın vebali.
Bir ilkbahar sabahı arzularım visali,
Burcu burcu sümbüller koktuğunda ordayım.

Sarı yıldız parlayıp ilk akşamdan yiterken,
Herkes eve çekilip göçmen soba tüterken,
Mehtaplı bir gecenin karanlığı biterken,
Ay o dağın başına çıktığında ordayım.

Kardelenler solarken açtığında nevrular,
Yere düşen cemreyle çözülürken son buzlar,
Çağla olsun kaysılar, çiçek açsın karpuzlar;
Hıdırellez ateşi yaktığında ordayım.

Yedikardeş Süreyya kutuplardan aşarken,
Ağlayınca gökyüzü sarı seller taşarken,
Işıkları güneşin yedi renkte yaşarken,
Arap kızı camlardan baktığında ordayım.

Isınınca havalar, kızarınca mor dutlar,
Çoğalınca göçmen kuş yuvasında mevcutlar,
Hayallerde kaybolup bitti derken umutlar;
Gözlerinde şimşekler çaktığında ordayım.

Hüzzam şarkı çalarken kulağına gecenin,
Kırılırken belleri şiir diye hecenin,
Yedi cüce örerken saçlarına ecenin;
Papatyadan tacını taktığında ordayım.

KADER AĞLADI

Kolaya çağrıldım, zora itildim,
Boşluğa sarılan kollar ağladı.
Bin canan içinde bire satıldım,
Kaleme yorulan eller ağladı.

Geçıştiren çoktur kayıran kayıp,
Vurgun üste vurgun duyuran kayıp,
Sözde adaleti buyuran kayıp,
Dudağa serilen diller ağladı.

Taze umutlarım gül gibi soldu,
Yeşildi bir vakit, sarıya çaldı.
Çiçeğe dönmeden vefasız yoldu,
Filizken kırılan dallar ağladı.

Taşdığım beden candır taş değil,
Meydan kötülerin olur, iş değil!
Gönül sabır ister, arayış değil;
Öldükçe dirilen kullar ağladı.

“Sütten aksın.” derler, inanma yürek!
Öyle ufalan ki ruha sığarak
Dünya malı boştur sana ne gerek!
Kalplere varılan hâller ağladı.

İşte buydu dostlar bütün mesele,
Alıp verilmeyen neydi meselâ?
Ortalık arbede, vermez fasıla,
Dikenden örülen yollar ağladı.

Değişir her anı, mevsimdir dünya.
Kışın kardelendir, yazın sardunya.
Ah Azrail tene ölüm sürdü ya!
Ateşi durulan küller ağladı.

Yıldız, erteleme bul hayatını!
Geçmişten bugüne bil diyetini.
Saklama, geri al dirayetini,
Kadere darılan yıllar ağladı.

SİYAH BEYAZ YAZ GÜNLERİ

Hayata fotoğrafların siyah beyaz karesinden bakardık, renkli dünyayı bu iki renge indirmenin gayreti içerisindeydik. Siyah beyaz fotoğrafların dışında rengârenk hayatları biriktirir; ceviz, dut, elma, armut ağaçlarının gölgesinde durulamaya bırakır, yaz günlerinin serin nefesinin altında gökyüzünün maviliğini ciğerlerimize doldururduk. Rengârenk verdiğimiz pozlarımız siyah beyaz fotoğraflarda daha bir büyülü gelirdi. Fotoğraf çektiirmek için verdiğimiz her duruşumuzun arkasında çocukluğumuzun küçük yaraları önce kuş yuvalarında birikir; sonra kavak ağaçlarının başını yalayan rüzgârda uçar giderdi. Rüzgârda uçup giden çocukça yaralarımız kirazların üstüne konar ve kırmızımsı rengi ellerimize bulaşırdı. Yaralarımız kiraz rengindeydi, yaz güneşinin derimizi karartan ağustos sıcağında. Her çocuk ufakık kalbinde kiraz kırmızımsı bir yara taşır, hiç kimse bu yaraları kanatmak istemezdi. Siyah beyaz fotoğraflara kiraz kırmızısı yaralarımızın rengi düşmese dahi şiirsel bir duyuşla kendimiz o rengi fotoğraflara verirdik. Yaz günleri, ellerimizde çerağ gibi yanardı. Kuzeyden gelen serin rüzgârların içine damıtılmış Ashab-ı Kehf'in tarihi nefesiyle serinler, ruhumuzun küçük sahillerinde ufakık dalgalar oluşurdu. Ruhumuzda her ufak dalga sahile vurduğunda kitapların büyülü dünyasını sahile bırakır, ceviz ağaçlarının titrek gölgesinin altında hayallere dalardık. Titrek gölgeler güneşin gökyüzündeki dansına göre hayallerimizin üzerini zaman zaman örter fakat rüzgâr ceviz ağacını salladıkça parçalı gölgeler oluşurdu. Siyah beyaz fotoğrafların; siyahlığını ağaçların gölgesinin renginden aldığını zanneder, gün boyu tenimizi ağaçların titrek gölgeleriyle boyardık.

Seksenlerin yaz günleri, susuzluğumuzun mevsiminde kitaplardan kelimeler toplamakla geçti. Mahzunî'nin kurumuş yürekleri yakan, Ferdi'nin gençliği ağlamaklı aşkların bahçesinde gezdiren, İbo'nun kalbimizi sertleştiren ve yumuşatan, zaman zaman dağların zirvelerinde gezdiren, Müslüm'ün ruh derinliklerinde yol alırken tenimizi katan şarkıları yaz mevsiminin göl kenarında oturularak kurulan düşleriydi. Göl kenarındaki düşlerimiz; fotoğraflarda siyah beyaz müzik çalar, filmlerin oynak renkli dün-

yası bizleri gerçek hayatın dışına sürüklerdi. Kitapların her kelimesinde, cümlesinde siyah beyaz bir zaman akardı. Her okuduğumuz kitaptan siyah beyaz düşler kurar, sonra bunları sulu ve pastel boya ile boyamaya çalışırdık. Daha çok şiirlerimizin dehşetengiz dünyasında kurduğumuz hayallerimizi; bir bulutun somurtkan dudaklarına asar, yaz güneşinde kuruturduk. Somurtkan bulutlar, bir bakmışın yeryüzüne küsmüş, Binboğaların, Berit'in ya da küçük dağ sayılan Atlas tepesinin üzerine kaçışmışlar, nefes nefese kalmışlar. Nefes nefese kalan bulutlar; uzaklarda dev ve soğuk yüzüyle duran termik santralin öldürücü bakışlarıyla ürperir, gökyüzüne bakmaya hayâ ederlerdi. Küçük yüreğimizi büyük santrallerle mi öldürürlerdi? Bilincine varmadan yaz sıcakları içimizin yangınında kurur giderdi de haberimiz olmazdı. Beton canavarlar; fotoğraftaki renkli dünyamızın güzelliğini bir zaman sonra siyah beyaza boyar, fotoğraflarımızdaki grileşen yüzler is kokardı.

Yaz yaza evrildi, kış ayları yaz günlerinin rolüne bürünmeye çalıştı. Güz bahara küstü, kar taneleri ayaz vakitlerini es geçti. Kış; yaz aylarının bağrına oturdu, kıyamete

ayarlı mevsimler yaşandı. Zaman, siyah beyaz fotoğraflarımızı sırtında taşıyarak uzun bir yoldan geldi. Dijital dünyanın uçsuz bucaksız, sanal, mekânsız dünyasında fotoğraflarımızdaki siyah beyaz anılarımız nereye gideceğini bilmeden bir görünüp bir kayboldu.

Toprağa bulanmış tabiatın son çocukları olarak toprağın bizlere

küskünlüğünü siyah beyaz fotoğraflara sığdırmaya çalıştık. Geçmiş; siyah beyaz olarak zihnimizde hayallerle zaman zaman geziniyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Bir görünüp bir kaybolan siyah beyaz yaz günlerinin içinde içimizde tekrar büyüyen bir çocuk duruyor, bazen bu çocuk geliyor hayallerimizin üzerine konarak Kayapınarı, Değirmenbaşı, Guzbahçe, Purluk, Armutludedede, İğdelioğlu, Datçaburun, Koyundaş, Hurman Çayı, Suyun Kırığı, Belan, Ashab-ı Kehf, Mağara Özü, Ayrandedeyi gösteriyordu. Ve hayallerimiz otuz altı pozluk sevecen bir siyah beyaz fotoğrafa dönüşüyor bizler geçmişe bakarak poz veriyorduk.

Rıdvan YILDIZ

Mehmet Şirin YÜN

MACANDO'NUN ÖLÜMÜ

bütün ölülere sormuştum
toprak yiyen, toprak için bütün ölülere
kimse kendine düşman değildi
ve can düşmanını sevmiyordu
ölüm haritada bir nokta
anlaşılmamış bir alın yazısı
çizgi çizgi siliniyor

macando
günlerden en çok gökyüzünü seviyordu
hiç gitmeyen o günü

her insan gözyaşı dökerken
acıdan karış karış parçalanmasın mı toprak
kimse uyanmadan kapat gözlerini
hiç kuşkun olmasın bahçedeki ağaçlardan
daldaki kuşlardan
kanatlardaki özgürlükten
hepsi bir iz bırakıyor insanda
hepsi şimdi sensiz, yalnız

macando öldü ünlü bir konuk olarak
mart ayında bir pazar günü
fırtınalı bir hayata yarenlik ederken
rengi donuk bir vazgeçme tarihiydi
teşekkür edercesine gülümsüyordu

ölüm bir büyük uçurumdu herkese
büyük bir adamı da aldı götürdü
gençlik kaldı boğazında
açılmaz bir düğüm

her şey ertelenir macando
fark etmeden ölüm gelince
herkes yerine yurduna dönmeye meraklı
sense kaybedilmiş bir gözyaşısın
aydınlığın yasaklandığı oyun gözlerin

kapılara sığmıyor sensiz geçen günler
gerçeği hiçbir cümle değiştiremez arkandan
ölüm geldi, seni aldı götürdü
macando
sahi hayat neydi

SESSİZ İMTİHAN

işlediği kabahati
gizlemeye çalışırken
nasıl ele verirse
bir çocuğu gözleri
gözlerindeki
gizli hüznü seni ele veriyor

her gece farklı yastıklarda
gizlediğin yasta
intiharlar biriktiriyorsun
kendinden habersiz

en inceldiği yerden
koparıp atman gerekirken
tekrar toparlayıp kendini
asıyorsun bileklerinden

çünkü parmağındaki yüzüğü
bileğindeki
intihar süsü tamamlayacak
ömrün boyunca

BİLMİYORSAN

Mehter marşı ile aşka
Gelmiyorsan Türk değilsin.
Doğmak başka, olmak başka;
Bilmiyorsan, Türk değilsin.

Tarih oku, öğren bunu,
Hangi soydan olduğunu,
Ötüken'i, Büyük Hun'u;
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Atanın giydiği borkü,
Kül Tigin'i, o Göktürk'ü,
Ana dilden ninni, türkü;
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Neslin sevgi saygısını,
Liyakatlık kaygısını,
Cedde minnet duygusunu;
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Damarında akan kanı,
Aslı nerden iyi tanı,
Malazgirt'te Alparslan'ı,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Hüner bilmek mi her şeyi,
Yoksa bilmek mi bir şeyi?
Selçukluyu Tuğrul Bey'i,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Haydi, durma kalk ve doğrul!
Özüne dön, tekrar yoğrul.
Kayı boyundan Ertuğrul,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Dört bir yanda ata izi,
Şanla dolu bil ki mazi,
Edebali, Osman gazi,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Boş geçirme bir tek anı,
Devir açıp kapatanı,
Fatih Sultan Mehmet Han'ı
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Git, araştır, nasıl neyi.
Doğru denen hazineyi,
Ol Muhteşem Kanuni'yi
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Oku, öğren, süz ve damıt.
İlim eder zihni kamıt.
Kimdir Sultan Abdulhamit,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Görünmezken yurt dumandan
Vatanımı şer düşmandan,
Kurtaran kim Başkumandan,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

Kalbi aşkla atan için,
Topraktaki yatan için,
Yiğit ölür vatan için,
Bilmiyorsan Türk değilsin.

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

1.

Maria saçlarımın ağardığı o saniyede geldi. Ruhunu unutmuş mu acaba, dedim. Ceplerimde de aradım; yoktu. Zıpladım ama aynı yere düştüm. Herkes ne yapıyorsa (tuhaf) hep aynı şeyi yapıyordu. Çelebice: “Sigaram yok.” dedim “Tütün kullanıyorum.”. Sonra Anteplilerle Urfalılar akraba oldular, düğün çadırları kuruldu.

Hep gidecekmişim gibi yapıyordum. Oysa yerliydim, oranın sekenesindendim.

Uğrayanlar oldu. Kimileri yerleşik yaşama geçti.

Bir zil sesi duydum. Maria’nın etek ve parmaklarından geliyordu. Rayların gurbet yanında sıla umuluyordu; iki yüz bin yıldır. Atım beni üstünden attı, oysa cihada gidecektim. Silkelene bir taksi tuttum. Şoförden hoşlanmadım, dikiz aynasından çok bakıyor; daha çok geri, baktığı kadar geri gidiyordu. Gökyüzünün solmaz mavi oluşu güneşin yok olmasını engellemedi ve benim ayaklarım ilk kez yere bastı; tabanlarımdaki yanık bundandır.

2.

Yurdundan edilirken yanımdakilerden bir görevliye: “Beni niye sürgün ediyorsunuz, önceden söylemediniz, suçumu da söylemediniz” dedim.

“Suçlu olman gerekmiyor ama gene de sen suçunu bizden iyi bilirsin.” denildi.

Önce çok üşüdüğümü anımsıyorum. Giderek iç ateşim yükseldi ve artık üşümedim.

Ekmek elden su göldendi ama ben “gayri memnun vatandaş” tım, tam nankör.

Zaman geçtikçe hiç bilmediğim tatlarla tanıştım. Bunların başında, mutlaka birinin yardımıyla, her defasında ölüp ölüp dirildiğim tat var. Bağımlıydım bu tatlara ve bu nedenle gayri memnundum; tam nankör.

Kalabalık bir sefine burası.

Sefinenin benden rahatsızlığını epey sonra anladım, aramızda bir husumet başladı. Ona: “Ben istemedim! ben istemedim!” diye bağırdığımı anımsıyorum en son.

“Düzenimi bozuyorsun” diyordu. Ve bıçağın kemiğe dayandığı bir an beni saatte 1670x108000 km. hızla, Yarıdan’a sığınıp fırlattı üzerinden. İş bu üçüncü yerimde ne kimse kimseden bir şey istiyor ne de kimse kimseye, birbirini minnet altında bırakacak tatlar sunuyordu. Nankör olmaktan kurtuldum.

3.

Sonunda beklenen gün geldi. Salon tıklım tıklımdı. Biletler bir ay öncesinden tükenmişti. Koroyu, konseri ben yönetecektim. Bismillah deyip başladık. Açış faslı bitip ilk tarihi hicaza başladığımızda, yaylılar Çin müziği yapmaya başladı. Nefesliler Hint. Koro Tom Jones’un “delila”sını okumaya başladı. Ritm saz, İspanyol ritmi atmaya başladı. Korodan biri öne çıkıp sirtaki dansı yaptı. Ben de elimdeki batonu havalara atıp tutuyor, bacak aralarımın geçiriyordum. Salon alkıştan yıkıldı. Konser bitip seremoniden, kutlamaları kabul ettikten sonra eve dönmek için arabamı bıraktığım yerde bulduğum aynı renkteki ata bindim. Devreye binmiş bir Pakistanlı ağdalı bir selam verdi geçerken. Gecenin bu vakti kalabalıktı. Biri yüklü at arabasının atını, karı eziyetinden çekmenin öcünü alır gibi acımasızca kamçılıyordu. Eve geldiğimde karım Japonca, dört çocuğumdan her biri İngilizce, Arapça, Korece ve Finlandiyaca konuşuyor, kedim Keltçe havlıyor, köpeğim Rusça miyavlıyordu.

Bense ahrazdım.

4.

Bütün kıtalar, yani kara yanıyordu ve göğsümün sol içinde bir güvercin besliyordum.

Amerikalılar aya uzay aracı gönderiyor, fabrikaların bacalarından dışarı su fışkırıyordu. Herkes evleniyor, boşanıyor, yiyip içip işlerine dönüyordu.

Başından beri bilirdim; bu ateş, bu yangın bana göre değildi.

Kıyıya geldim bir gün, okyanus kıyısına. Yangından etkilenmiyordu, serin bir rüzgârı vardı. Masmavi, durgun. Güneş, üzerinde benzersiz resimler yapıyordu.

Budur, dedim ve açıldım. Göğsümdeki güvercini güvence altına almıştım. Ne kadar farklı, ne kadar muhteşem bir dünyaydı deniz.

Sahilde bir hanımefendinin sigara yaktığını gördüm. Elindeki yanan kibriti denize fırlattı ve tüm okyanus tuttu. Meğer benzinmiş.

“Güvercinim! Güvercinim!” diye ağladığımı anımsıyorum.

Murat TÜRKCAN

Kemal BAYRAKÇI

CAHİL İLE BİLGE

+0
hiçistan'da padişaktır
yaşamakla ölmenin farkının
hayvanla insan arasındaki
ortak yönden daha az olduğunu
öğrenip ölü insanlara
canlı hayvan kadar
fayda sağlamaya çalışan
ama yorulup
nefes almanın ve göz açmamanın
çok daha ötesinde
hiçlik diyarından bir ev alıp
diğer hiçlerle beraber
var olmanın tadını
çıkartan ulu bilge
-0
anknot krallığı'nda köledir
zenginlikle yoksulluğun ortak yönünün
kefene cep diktirmeyle
parayı muhtaçtan kıskanmanın farkından
daha çok olduğunu bilmeden
varlığının kefenine cep dikip
fakirin cebine göz diken
ama bıkmayıp
banknot ve açlık kokusunun
az daha öncesinde
yere çakılacağı malum olan
bir uçaktan bilet alıp
diğer yolcularla beraber
pahalı uçmanın saçmalığını
fark etmeyen kaba cahil
0
bazen köle ile bilge
aynı ülkede yaşar - mecburi olarak-
lakin padişahlığı cahil
köleliği de bilge yapar
ancak asıl sorun
halkın cehalet ve ilmi umursamadan
banknot krallığı'nın uçağına binmek istemesidir
hiçistan'dakinin de
bundan haberi olsa da takmayışı
yeni uçak kazalarında
kayıp ceset sayısını artırır
bilgeler: "sonları yolculukları gibi oldu"
cahiller ise
"en azından kaliteli bir çakılmayla öldü" der

BÜYÜMEZ ÇOCUKLAR FİLİSTİN'DE

büyümez filistin'de
çocukların yüzde kırkı
ne barbi bebekleri olur misketleri ne de
doğar doğmaz tanırırlar
namlusundan tankı

hüzünle yazmıştım ilk şiirimi
hicrana sarınmış çocuk gülüşlerine
elma yerine bomba düşüyordu
gökten güneşli düşlerine

ruhunda taşıdın her karış toprağın
kan gibi buğulu sıcaklığını
taşlar indikçe kollarına
sapladın kâinatın kalbine çığlığını

hangi medeniyet misket yağdırır
bebeklerin meçhul bahtına
zihnimize ibreti sızmadı mı hiç
cırılçıplak gidişlerin gaz odasına

insanı kör eden zifir gecedir
güneşi katletmenin neması
başkalarının gökyüzünü çalar füzeler
olmaz terörün ne tanrısı ne duası

acılarıyla yaşlanan çocukluğu saklar
gözbebeklerinde hürriyet hayalini
boğulmaz göz kamaştıran şafaklar
açar tarihin bedeninde istiklalini

Ziya NURDAN

Ferhat NİTİN

AKLA ZİYAN

Gittiğin güzergâhın feryat ettirir bahta,
Engel diye koyduğun yokuşun akla ziyan.
Parmak izin bulunmuş çevirdiğin silahta,
İhanet kurşununu sıkışın akla ziyan.

Namerde taş çıkartır hep sırtımdan vuruşun,
Tahammül lügatini ezberletti duruşun,
Nasıl da inanmışım boşunaymış soruşun;
Sevgili maskesiyle bakışın akla ziyan.

Karakterin ar eder düzelir belki dedim.
Yanlışına bir çizgi çizilir belki dedim.
İnsandır ya sonuçta ezilir belki dedim.
Sadakatten kolayca bıkışın akla ziyan.

Efkârım çıkıverdi yaşamak niyetine,
Özlemim rehin kaldı özlemek diyetine,
Hoşgörümü taşırken kibrinin heyetine;
Tevazumun boynunu büküşün akla ziyan.

Sayende ağlıyorum neşeyi yok sayarak
Kırk bir yıllık ömrümü yaşadım yük sayarak
Ettiğin haksızlığı gene de hak sayarak
Yüreğimden sebepsiz çıkışın akla ziyan.

ESİR RUHLAR

karşında
boğucu kısık sokaklar
ölü isimleriyle
duvarlara kazınmış
nefesler paramparça
feveran soluklar

saçında sanrılar rüzgarın
kırlangıç hüznüne gebe yaralar
ılık avuçlar
kaldırım ıslak
ağızlarda tuzak
solan bütün güneşler
geceye yolcu

beyazında saklar
gizini bu kağıtlar
sonbaharın veda öpücüğünde
sancır ağıtlar

tiksinç zamanın parçasında şakaklar
bilemez çiçeğin iniltisini
umarsız şafaklar

BİR KÖREBE OYUNU

bir zaman gelir ve sen kaybolursun sırlanırsın
kayıplara karışırsın göçmen kuş olur uçar
gizemlenirsin
yerini yurdunu bilmem ilahi tını sesini duymam
öyle ki şahsımca özlenirsin

uzaklarda bir yerlerde gizlenirsin göremem varlığını
kaybetmekten korkarmış insan bir kez sevgisinden
bu oyunun adı körebedir ve benim hep seni arayan
öyle ki gözümdeki bağdır ayıran şen esintisinden
sorup soruştursam sebebine meraklanırlar ilgimin
istemem öykümün büyüğü bozulsun anlatamam
iyi anlaşısam arkadaş olsam her ne kadar sözcüklerle
öyle ki bilinmezlik girdabından meçhule sürseler
kurtulamam

yalan olur yazdıklarımın karşılığı vardır sende desem
neden yok olasın ansızın bu ellerden bu diyarlardan
geri gelecek hayalleri çöl rüzgârlarıyla beraber esen
öyle ki ellerin çekip almıştı bungun darlardan
birdenbire ince bir ümit ışığı yanmıştı gönlümde
oysa sen her daim sıcaktın, her zaman güleçtin
benimse uzadıkça uzuyordu çıkmazlar önümde
öyle ki ne diye bozgun bağımından geçtin

gençlik olmazlara meyillenmekle kısaldıkça kısaldı
ders alamamışım ki yine renklendi yürek bu yaz
günü doğumu
temmuz son asrın en kuvvetli güneşini getirdi
öyle ki duramadı dallarda meyveler boğumu
yere düşenlerden geçenlerde bir file toplamıştık
sen saçlarını yellere savurmuştun güzelimdin
sınırları hiçe sayan Kızılelma çiçeklerini koklamıştık
öyle ki ezelimdin

ŞİİR GİBİ BİR KIŞ

-Müştehir Karakaya'ya

şiiir gibi gidip şiiir gibi gelmeye söz vermiştik oysa
diken dikili bu hayat yolculuğuna çıkmadan önce
ağlıyordu İstanbul
sildik gözyaşlarını sonsuza dek ağlayabilmek uğruna
zenginlik bir yana dursun gelinlik birkaç parça perde tülü
damatlık ise ateş külüne boyanmış beyaz kumaştı bize
aşk kuru merhem oldu yaktı ayırdı bizi kar

dur
yağmurlu yol burası
gelme sakın ey yolcu
anılarla dolu bir hatıra ormanı gibi burası
uzatma elini dokunursan ağlarım çünkü
yine doluyum bugün her gün olduğu gibi
bir dost çıksa da anlatabilsem ona derdimi
okusam bu karlı havada yazdığım günlüklerimi

“o güldü ben de yaprağındaki sert dikenler
biri kopardı sanki bizi toprağımızdan
şiiir gibi gidip şiiir gibi gelmeye söz vermiştik oysa
ölüme kadar birbirimizden ayrılmamaya sözlenmiştik
günah dolu bu hayat yolculuğuna çıkmadan önce
ağlıyordu İstanbul
sildik gözyaşlarını sonsuza dek ağlayabilmek uğruna
şairlik bir yana dursun şiirin ne demek olduğunu
yazılacaksa eğer
ancak tanıya yazılabileceğini unutmuştuk biz
öyleydi
la deyince anlamalıydı la'yı gözlerim
ama olmadı anlamadı gözler bile ah şu halimizden
müzisyenden ne farkımız kaldı şu veba günlerinde
bir de belgesel gibi yüreğimiz
yaralı ceylan kanadı kırık bir kuş
gelincik yaprakta onları avlardı belki kartal
izledik de bu yüreğimize gömerdik karla karışık acımızı
şiiir gibi bir hayatımız vardı bize dar gelen
yoksulluklara karşı ördüğümüz ağ
ağı giyinirdik de üşümezdik (ilâhi) aşk dolu kış günlerinde”

şimdi kış ama vebadan beter bir hastalık
suskunluk
bir boşluk var ayrılık koronalı
bu boş sokaklı dar dünyamızın günlerinde
bir boşluk var ve bir inilti
yüreğimizdeki kara deliğimizde
ardından cırtlak bir ses genzimizde
kuru kalabalık lafları düşünüyorum
ağlayamayan yamyamların timsah gözyaşlarını

çıkarmı tanrı katına ettiğimiz ibadetler
bir yanda ney bir yanda tef sesleri
bardaktan kan boşanırcasına kestiğimiz kurbanlıkların etleri
iki binden iki bin yirmiye koşan bir nirvana yolcusu
taş devrinden gelen adamın iliğine işleyen toprak kokusu
can çekişir mi içimizdeki eriyen
her gün az az ölen sevda
şiir gibi bir kış geçirdiğimizi bilenler
bu yaralı halimize faydalı bir şey yapabilirler mi
sarhoş eder mi kana kana içtiğimiz iman badesi bizi
resullullah'a olan özlemimiz şehit eder mi bizi cennet uğruna
sevincimiz ırağı yakın eder mi bize

hey dertlerle bunamış İstanbul
bu ne dert başındaki böyle
hangi kasem yoldan geçtin de ağlıyorsun bebekler gibi
hangi devrin konstantiniyye'sini yaşıyoruz
ve hangi yamyamlar ülkesini paylaşıyoruz seninle
hani müjdelemişti fethini büyük peygamber
ağlama İstanbul
sileyim gözyaşlarını sonsuza dek ağlayabilmek uğruna
insanlık bir yana dursun
hücrelerimizin hayvanlığını bile
hak etmeden yaşıyoruz şehit atamızın diyarını nefesini

şiir gibi gidip şiir gibi gelmeye söz vermiştik oysa
acı dolu bu hayat yolculuğuna çıkmadan önce
ağlıyordu İstanbul
sildik gözyaşlarını sonsuza dek ağlayabilmek uğruna
pişman olabilmek ve ağlayarak ölebilmek uğruna
ağlayabilmeyi ancak yakup'tan öğrenebilmiştik
şiir gibi gidip şiir gibi gelmeye söz vermiştik oysa
özlem dolu bu hayat yolculuğuna çıkmadan önce

Davut GÜNER

Muhammet Baran ASLAN

ALBÜM

eski bir dolapta unutulmuş
çok eski bir albüm
okul resimleri
ve sayıklamalarla
kendini bir bakıştan kurtarmak ister

yani bütün bunlar
bir kapının bir çingirakla açılması
küllerinden
yeniden doğması Anka kuşunun
geçmek bilmeyen o saatler
geç kalkan o trenler

yaralar boşalır
tarlaların uzağındaki kamışlar
kavisler çizer

toprak sürülmüş
tohumlar saçılmış bir serap gibi
birbirine karışmış bütün nehirler

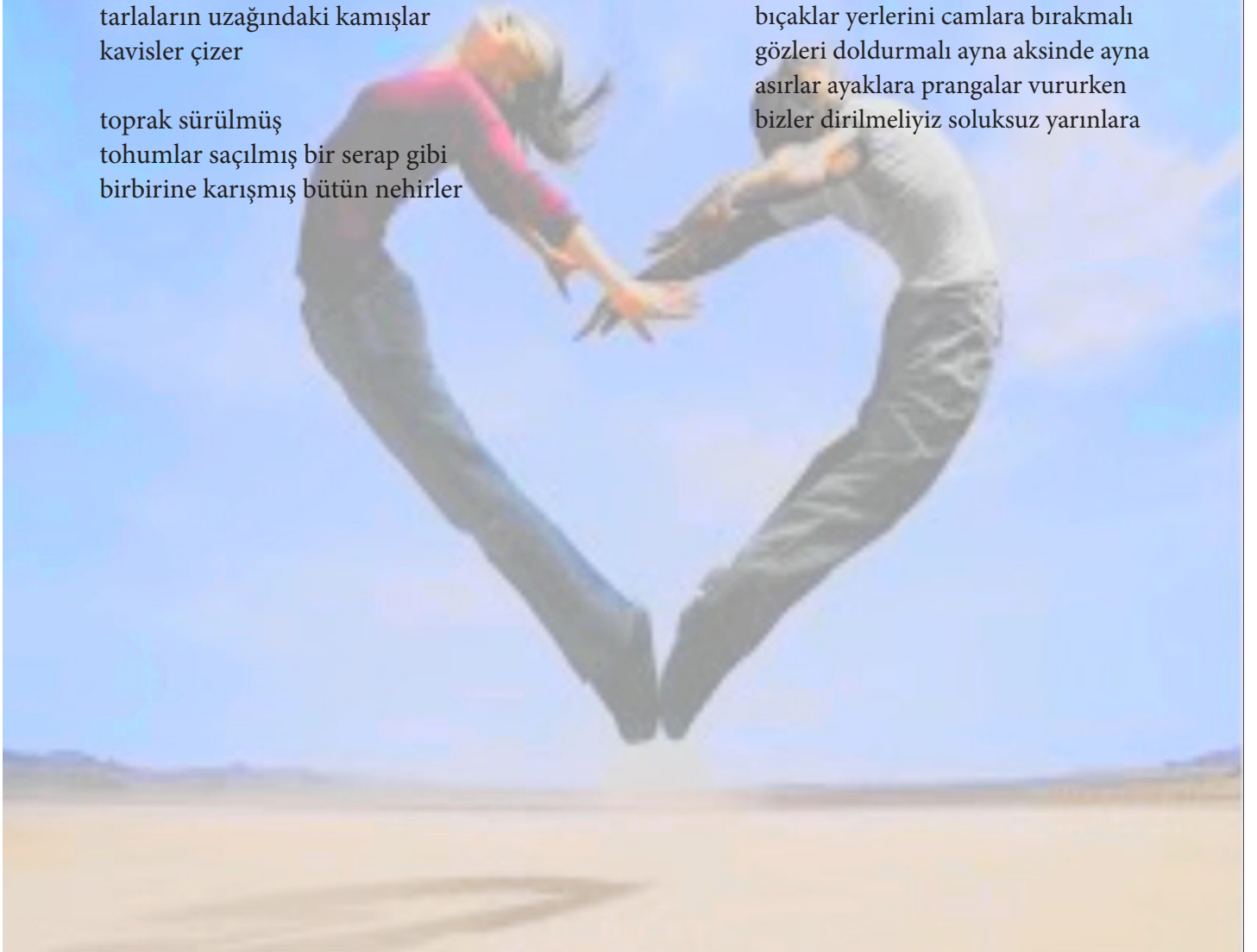
SONSUZLUK DİLEKÇESİ

duvarımda asılı şu ölü palto
kabuk değiştirme mevsiminden kalma
sonsuzluğa uzanan kır çiçekleri
döküleyazmış kör avuçlara

kaç ruh yükseldi göğün haddine
kaç kanat çırpıldı sonlu uçurumlarda
devir daim eden yaşama dilekleri
belli ki gömülmeli ta magmanın altına

çocuk saçlarında drama oynanırken
iştahdan kesilir yaklaşıp da ütopya
ard arda merdivenler yırtarken ufukları
tarih mazi olmalı köhne nazi kampında

bıçaklar yerlerini camlara bırakmalı
gözleri doldurmalı ayna aksinde ayna
asırlar ayaklara prangalar vururken
bizler dirilmeliyiz soluksuz yarınlara

ŞİİRLERDE BUL BENİ

Tüm sanatçılar, kendinden önceki nesil ile sonraki nesil arasında birer köprüdür. Kendi biçimini, içinde yaşadığı kültürün var olan değerlerinden parçalar alarak inşa etmeye başlar; bu parçaları kendi iç sesine ekler. Ortaya şairin kendisi çıkar. Şekillenen “kendi”lik, başka şaire benzememektir. Recep Şen, “Şiirlerde Bul Beni”de birçok geleneğin ve şairin sesini kendi şiirlerinde birleştirmeyi başarmış, kendi şiir dilini ve biçimini ortaya koymuştur. Tasavvuf geleneğinden Yunus’un derviş ruhu, Divan şiirinden Nabî’nin hikemî bakışı, Fuzulî’nin aşıkâne avazı, Yahya Kemal ve Necip Fazıl’ın nitelikli sentaks dizimi onun şiirlerinin başat özellikleridir.

Hecenin genellikle on dördü kalıbını tercih eden Recep Şen, şiirlerinde bazen mesnevi bazen de gazel nazım biçiminin uyak düzenini kullanmış. Bentleri, gazel uyaklanışı ile oluşturmuş. Dörtlüklerde çapraz uyakta oldukça başarılı. Şiirlerinde düz, mani, sarmal ve koşma tipi uyaklanışı pek tercih etmemiş. Bent ile örülen şiirleri bile beyit yaklaşımıyla okunmalı. On birli ve sekizli hece ile yazılmış şiirlerinde koşma tipi kullanmış ama bu tarz şiirleri de oldukça az. Bir elin parmağını geçmeyen serbest şiirlerinde çok başarılı olduğu söylenemez.

Dili, yer yer Arapça ve Farsça sözcüklerle günümüze nazaran ağırlaşsa da Cumhuriyet döneminin karakteristik özelliğini gösteriyor: Sade... Dilinin zaman zaman ağırlaşması onun ilahiyatçı kimliğinden olsa gerek.

Recep Şen, kendini “Şiirlerde Bul Beni” kitabına gizlemiş. Şiirlerindeki seçkin dizelerden, kanca dizelerden daha doğrusu onun gizlendiği dizelerden bazıları:

“Dönemem ben sılaya, kader gurbete salmış,
Şiirlerde bul beni, farz et her şey hayalmış.”

“Yaylalarım kar kış, yollarım boran,
Kaldım yaban elde, yok beni soran”

“Göçtü gurbet kuşları, gönlüm kaldı yaralı,
Herkes vardı yerine, bir ben kaldım buralı.”

“Sancı girer bağrına, bıçak gibi saplanır,
Gurbette geçen günler, ah nasıl hesaplanır?”

“Yuvasına göndü hep uçtu deniz kuşları,
Çıkamadım bir türlü, içimde yokuşları.”

“Laciverde bulanmış, bu akşam yine sular,
Sana çıkan yolumu, kesmiş hayın pusular.”

“Toprak dediğin ne ki, sonunda teni alır,
Yanmışız nâr-ı aşkla, kalbimiz ölmez bizim”

“Sesim kısık, çarem yok, varmaz canana âhım;
Zamansız düş görelî, hasretim semt-i yâre.”

“Şiir falı açalım Hafız’ın divanından,
Kaçıp da kurtulalım, şu dünya viranından.”

“Sevelim sevillelim, meyhanenin erkânı
Muhabbetullah için açmışlar bu dükkânı.”

“Gönüldendir her sözümüz,
Dudak ile dilden değil.
Satırdaki şu yazımız,
Lügatteki kâlden değil.”

“Gönül yarasıdır bu, geçmez ki tuz basmakla,
Tutuşturdun çirayı, elindeki çakmakla.”

“Gam defterine yazmış, yâr adımı kömürle
Bu sevdanın bedeli, ödenmez bir ömürle.”

“Hedefe varam dersen, her cefaya hazır ol,
Burda sefa istersen, ukbada gülemezsin.”

“Sarp yollardan çıkılmaz, hakikat sokağına,
Bir kâmile varmadan, irfanla dolamazsın.”

“Renk, ses, koku her bir şekil,
Dile gelir sevgi ile.
Her ne var ise çoğul tekil,
Hep bir olur sevgi ile.”

BUGÜN AYASOFYA

Beni bana bırakın, kinim aksın gözümden.
Bir ömürlük hasrete, teskere aldım bugün.
Ayasofya tutsaktı, kara idi yüzümden.
Haçlının haçlarını, yerlere çaldım bugün.

İki bin yirmi yılı, temmuz onunda karar.
Alırken mahkemeler, meclis zinciri kırar.
Seksen altı yıl oldu, Müslüman hayal kurar;
Ömrümün son deminde, bahtiyar oldum bugün.

Sırada Kâbe durur, Mescidi Aksa ile
Sınırlarda kan akar, ne yöne baksam çile.
Yeniden doğmam için, belki bunlar vesile
Osmanlı torunuyum, kendime geldim bugün.

Geçmişimi seyrettim, düşündüm ince ince;
Çifte bayram eyledik, gelen bayramdan önce.
Ak kara belirirmiş, beklenen gün gelince,
Vuslat sevinci ile boşalıp doldum bugün.

Ümmet darma dağındır, iplerimiz kopalı,
Teker tümsekte çıkmaz, yolumuzdan sapalı.
Sindirmişler yıllardır, gözlerimiz kapalı;
Gaflet uykusu bitti, özümü buldum bugün.

Mehmet sınır ötesi, vurur titretir arşı.
Al bayrağım yükselsin, çalsın istiklal marşı.
Bakmayın bir mabettir, koca dünyaya karşı.
Yeniden yurt kurmaya, dağları deldim bugün.

Ümmet koşar hedefe, seccadeyi alarak
Dua dua yükselir, namazını kılarak.
Ömrüm hüznüyle geçti, bir Müslüman olarak
Elli sekiz yaşadım, doyası güldüm bugün.

Yıllardır münafığın, ipi ile dolaştık.
Hedefliler aldattı, hedefimizden şaştık.
Kalender yollar yörep, ama kaç engel aştık;
Gözüm açık gitmedim, farz et ki öldüm bugün.

Haşim KALENDER